

Hồi Thứ Sáu

GIANG HỒ GIẢO TRÁ

Hàn Tiểu Tranh thầm đổi ý, cười nhẹ lên tiếng:

– Sao bằng hữu chưa động thủ?

Người đội nón chùng như giật mình, đáp:

– Xem ra người cũng nóng lòng dữ!

– Đã biết giữa chúng ta chắc chắn một người phải chết, thì nên giải quyết càng sớm càng tốt, kéo dài thêm làm gì?

Thanh kiếm trên vai người đội nón bỗng rung lên, vỏ kiếm bay thẳng lên không đảo một vòng rồi rớt vào tay trái của y. Mũi kiếm chỉ xéo xuống đất, người đội nón chậm rãi nói:

– Được, người xuất chiêu đi!

Dưới ánh dương quang, lưỡi kiếm phản chiếu ánh sáng ngời, vừa làm hoa mắt Hàn Tiểu Tranh, vừa gây cho gã cảm giác lạnh người. Gã cố trấn tĩnh nói tiếp:

– Trước nay ta không có thói quen ra tay trước! Bằng hữu chờ khách sáo!

– Được!

Người đội nón chậm rãi bước từng bước về phía Hàn Tiểu Tranh, mỗi bước đi rất thận trọng.

Hàn Tiểu Tranh càng lúc càng thêm hoảng sợ, nhưng gã biết lúc này không thể bỏ trốn, hễ quay lưng là coi như chết ngay tức khắc. Sắc mặt gã tái đi, mồ hôi nhỏ giọt.

Đột nhiên trong rừng vang lên một giọng nói quái dị:

– Hảo tiểu tử, không đơn giản chút nào!

Người đội nón và Hàn Tiểu Tranh cùng giật mình, vội nhìn về phía tiếng nói! Chỉ thấy trong rừng phong bỗng xuất hiện một bóng áo đen, trong chớp mắt đã đến trước mặt! Người đội nón vừa nhìn thấy người áo đen, thất thanh hỏi:

– Là người?

Người áo đen đáp:

– Đúng vậy, là ta.

Hàn Tiểu Tranh càng hoảng hồn, nghĩ thầm: “Không ngờ hai người biết nhau, phen này ta khó thoát rồi!”. Lại nghe người đội nón hừ một tiếng:

– Là người thì đã sao?

Bỗng nhiên y xoay mình bay xéo lên, nhanh như chớp tung ra hai mươi mấy chiêu kiếm, khiến Hàn Tiểu Tranh chỉ biết há hốc miệng đứng nhìn. Chừng như người

áo đen bị kiếm khí bao vây không lối thoát, Hàn Tiểu Tranh bất giác lo sợ giùm cho y.

Chợt nghe người áo đen cười gằn:

– Thật chẳng biết trời cao đất dày!

Thân hình cao ốm của y bỗng lún lách mấy bước, đã tránh được đợt tấn công của người đội nón. Hàn Tiểu Tranh bàng hoàng đứng nhìn, trên mặt bất giác lộ vẻ vui mừng.

Người áo đen vừa tránh xong, tay phải y sờ ngang hông rồi vung ra một ngọn roi, thân roi uốn khúc như rắn bay đến thanh kiếm đang tung hoành.

Hàn Tiểu Tranh bật “à” một tiếng, bởi gã nhớ tối hôm qua cũng là một ngọn roi mềm cứu gã! Xem ra người áo đen lần này lại đến cứu gã. Nghĩ vậy Hàn Tiểu Tranh thở ra nhẹ nhõm, gã vốn định len lén bỏ trốn nhân lúc hai bên đang đánh nhau bất phân thắng bại, nhưng bây giờ gã đổi ý, muốn xem người áo đen làm thế nào đánh bại người đội nón.

“Tróc” một tiếng, ngọn roi mềm quán lấy một vật, chẳng phải thân kiếm mà là vỏ kiếm trong tay trái của người đội nón!

Đây chính là chiêu “Thâu lương hoán trụ” (trộm rường đổi cột), một kỳ thức của võ học. Bằng vào chiêu thức này đủ chứng tỏ thân phận và địa vị của người áo đen trong võ lâm, thế nhưng Hàn Tiểu Tranh chẳng hiểu gì cả, trong bụng tự hỏi tại sao rõ ràng nhìn thấy roi phóng đến quán lấy thân kiếm, nay sao biến thành quán lấy vỏ kiếm?

Người đội nón giật tay trái hất lên, mượn lực tung mình lên không, nhìn từ xa y giống như một con diều giấy, mà ngọn roi mềm kia chính là giầy thả diều! Đột nhiên y lạng người hụp vai, vung kiếm chúi thẳng xuống ngay trước mặt Hàn Tiểu Tranh. Gã kéo ngựa lui lại một bước, chừng như cảm thấy luồng sát khí từ thân kiếm toát ra!

Cùng lúc ấy, người áo đen bay là là trên mặt đất, tay phải hất một vòng, tung ra một đầu khác của ngọn roi, có lấp lánh một đạo hàn quang, hẳn là do đầu roi có gắn thêm mũi nhọn. Ngọn roi đánh vào đối phương nhanh như tên bắn, nghe như có tiếng xé gió!

Một tiếng “coong” vang lên, mũi nhọn ở đầu roi ghim đúng vào vỏ kiếm! Hiển nhiên, đây không phải là ý muốn của người áo đen, mà là đối phương thủ pháp xảo diệu, chỉ trong khoảnh khắc ngăn ngui dùng vỏ kiếm chặn ngay đầu ngọn roi!

Lúc này cả hai đầu roi mềm đều đã quán vào vỏ kiếm! Hàn Tiểu Tranh bất giác lại hồi hộp, không biết người áo đen còn vật gì dùng để đối địch nữa.

Chợt nghe một tiếng hét lớn, ngọn roi mềm bỗng trở nên thẳng cứng như một cây trường thương. Tiếp theo đó, “rắc” một tiếng, vỏ kiếm trong tay người đội nón thành linh vỡ tung ra. Ngọn roi đang căng cứng bỗng cuộn lại, móc ngay vào cổ người đội nón, nhanh không thể tưởng.

Một tiếng rú rất ngắn thét lên, một vòi máu bay thẳng lên trời, người đội nón ngã nhào xuống đất! Chiếc nón cuối cùng đã rời khỏi đầu y, lăn long lóc đi thật xa. Hàn Tiểu Tranh nhìn rõ khuôn mặt bên dưới chiếc nón, gã giật mình kinh hãi, vì người đó chính là người đứng tiếp khách hôm qua tại Tả gia!

Người áo đen phát tay phải, ngọn roi bay ngược trở lại, lập tức ẩn vào mình y, động tác rất thuần thục, Hàn Tiểu Tranh cũng nhìn không rõ được ngọn roi nằm chỗ nào.

Hàn Tiểu Tranh lập tức xuống ngựa, cúi mình vái dài, cảm kích nói:

– Đa tạ đại hiệp cứu mạng!

Người áo đen cả cười:

– Ta không phải đại hiệp!

Hàn Tiểu Tranh cung kính nói:

– Trừ bạo an dân, trợ nghĩa cứu nhân, nếu chẳng phải đại hiệp thì gọi là gì?

Người áo đen chậm rãi đáp:

– Dù hãn không giết ngươi, ta cũng giết hãn, chẳng qua ngươi giúp ta có cơ hội thủ tiêu hãn!

Hàn Tiểu Tranh giật mình hỏi:

– Đại hiệp có thù với y?

Người áo đen sắc mặt đột biến:

– Ngươi hỏi nhiều quá, người hiếu kỳ quá mức thì bị nhiều phiền phức lắm.

Hàn Tiểu Tranh hoảng hồn, gã vốn cảm thấy người áo đen tướng mạo rất tầm thường chẳng có gì đặc biệt, như thể nếu y bước vô đám đông, sẽ biến mất chẳng còn hình bóng! Thế nhưng bây giờ y nổi giận, Hàn Tiểu Tranh mới cảm thấy y không phải là một người tầm thường, nhìn mặt y có thể cảm nhận thấy sát khí kinh hồn!

Nghe lời người áo đen, Hàn Tiểu Tranh thầm nghĩ: “Cũng tại mình háo sự mới vướng vào nhiều chuyện như vậy, sau này dù có bị dao kề cổ, ta cũng không xen vào chuyện không liên can đến mình nữa!”

Gã lên tiếng hỏi:

– Xin hỏi tôn tính đại danh của ân nhân?

Cách nói của gã rất khách sáo, ai ngờ người áo đen lại biến sắc mặt, lạnh lùng đáp:

– Biết tên ta đối với ngươi không có lợi gì cả, còn mang thêm nhiều sự phiền phức.

Hàn Tiểu Tranh há miệng, nhưng không lên tiếng.

Người áo đen giải thích:

– Ta cứu ngươi hai lần, chỉ vì muốn lợi dụng ngươi, cho nên ngươi không cần nhớ

ơn ta.

Hàn Tiểu Tranh ngạc nhiên:

– Người như tiểu bối cũng có chỗ lợi dụng được à?

– Đúng vậy, ta lợi dụng người để dụ người của Tả gia ra đây, cho ta có cơ hội trừ khử hẳn đi, nếu đêm qua bọn chúng ám sát người thành công, thì hôm nay “Phi Thiên Khách” đâu bước ra ngoài Tả gia.

– “Phi Thiên Khách”?

Người áo đen chỉ vào thi thể dưới đất:

– Chính là hắn. Ta cứu người đêm qua, làm người của Tả gia nhất định nghi ngờ người có thể biết võ công. Bọn chúng một khi muốn giết bất kỳ ai, nhất định không bỏ cuộc nửa chừng, cho nên hôm nay bọn chúng lại phái người ra đón đường hạ sát người. Đối với ta, đây là cơ hội tốt.

– Tại sao họ muốn giết tiểu bối? Tại sao ân nhân không giết người này tại Tả gia, mà chờ ra ngoài này?

– Bọn chúng muốn giết người là vì người là một mối họa ngầm, đúng ra người không nên đề nghị với Tả Trường Tiểu đi đến Như Ý Lâu để tìm con trai hắn.

Hàn Tiểu Tranh tức tối:

– Chỉ vì chuyện này mà muốn giết tiểu bối?

– Chừng đó chưa đủ sao?

– Thế còn câu hỏi thứ hai?

– Ta không đến Tả gia giết người, vì ta không đủ sức đối phó với cả Tả Trường Tiểu và thuộc hạ của hắn.

Hàn Tiểu Tranh kinh ngạc hỏi:

– Tả Trường Tiểu... cũng biết võ công sao?

Người áo đen cười gằn:

– Hắn mà không biết võ công à? “Cửu Kiếp Thần” làm sao không biết võ được? Nhìn trên giang hồ, có mấy ai thắng được hắn?

Đối với chuyện trên giang hồ Hàn Tiểu Tranh chẳng biết mảy may, Cửu Kiếp Thần là gì gã cũng chẳng rõ, nhưng nghe cách nói của người áo đen, xem ra Cửu Kiếp Thần là một nhân vật cực kỳ nguy hiểm. Nhưng những chuyện này càng ít biết càng tốt. Gã còn rất nhiều chuyện chưa rõ, muốn hỏi tiếp người áo đen, nhưng nghĩ chắc y sẽ không cho biết thêm. Gã lên tiếng:

– Dù gì đi nữa, đại hiệp cũng đã cứu mạng tiểu bối, rất cảm tạ đại hiệp, chẳng dám phiền thêm, xin cáo từ!

Nói xong Hàn Tiểu Tranh cúi mình thi lễ và leo lên ngựa. Ngay lúc gã chuẩn bị đi, chợt nghe người áo đen nói:

– Tiểu tử, ta khuyên ngươi nên cẩn thận, Tả gia không bỏ qua dễ dàng đâu.

Vừa dứt lời, chỉ thấy y lắc nhẹ, thân hình nhẹ nhàng bay lên, hai chân đáp lên một cành cây, nhún một cái, thân ảnh vụt đi như bóng chim ưng màu đen!

Hàn Tiểu Tranh nghe xong sững cả người, một lúc sau gã đi về Cô Thủy trấn trong tâm trạng nặng nề. Gã bối rối không biết phải làm gì nếu Tả Trường Tiểu quả thực truy sát đến nơi, xem ra chỉ có cách thúc thủ cam chịu số mạng. Vừa đi gã vừa suy nghĩ, tại sao Tả Trường Tiểu chỉ vì một chuyện xem ra không quan trọng mà muốn hạ độc thủ với gã?

Lững thững đi về đến gần Cô Thủy trấn, chợt có bóng người từ rừng cây bên đường xông ra nắm lấy cương ngựa của Hàn Tiểu Tranh, làm gã suýt té xuống đất. Hàn Tiểu Tranh giật mình định thần nhìn lại, mới hay là Lưu Đại Ngư, gã đang vui mừng reo:

– Lý Tử, Hàn đại ca đã về.

Rừng cây bên đường lại xao động, bóng dáng gầy nhom của Lý Tử Mộc hiện ra. Hàn Tiểu Tranh nhảy xuống ngựa, nói:

– Sao các người lại ở đây?

– Chờ đại ca chứ gì. Đêm qua Triệu gia xảy ra chuyện động trời, con thỏ trắng tại tiệm thuốc quả thật đã đến Triệu gia, bị Triệu lão đầu bắt tại trận, không còn chối vào đâu được nữa...

Mãi mê kể chuyện, Lưu Đại Ngư bỗng nhận ra Hàn Tiểu Tranh chẳng để ý nghe, chỉ cúi gằm đầu lầm lũi đi phía trước, làm gã cảm thấy lạ lùng, vì nếu như bình thường, Hàn Tiểu Tranh mà nghe chuyện này thì đã khoái chí hí hửng lắm. Hay là chuyện ở Hoa Thạch Thành không thành?

Lưu Đại Ngư hỏi dò:

– Hàn đại ca, đêm qua đại ca có đi đến Tả gia không?

– Đến rồi.

– Tả gia có ai nghi ngờ gì chẳng?

– Không ai nghi cả.

Vẫn một giọng điệu cụt ngủn.

– Vậy... vậy tại sao đại ca không được vui?

– Vậy sao? Ta làm sao mà không vui được?

Hàn Tiểu Tranh chỉ vào mũi mình, nhả mặt cười.

Nhìn xa xa, nhà cửa cao thấp trong Cô Thủy trấn đã hiện rõ, có vài con chó đang đuổi bắt nhau ngoài đồng, chốc chốc lại sủa gâu gâu.

Hàn Tiểu Tranh bỗng nói:

– Ta đem ngựa đi trả, trong một, hai ngày sắp tới... tốt hơn là trong nửa tháng sắp

tối, các người đừng đến kiếm ta.

Lưu Đại Ngư, Lý Tử Mộc ngạc nhiên tròn tròn mắt, cả hai tưởng mình nghe lầm, một lúc sau mới hoàn hồn, Lý Tử Mộc nói nhỏ nhỏ:

– Tại... sao?

– Chẳng tại sao cả, ta nói sao các người cứ nghe vậy!

Giọng nói Hàn Tiểu Tranh nghe khó chịu, sắc mặt lâm lì. Lưu Đại Ngư muốn nói thêm, nhưng nghe vậy cũng ớn nên im lặng.

Hàn Tiểu Tranh thấy mình cũng hơi cộc, nên nói thêm:

– Trong những ngày sắp tới, ta có việc quan trọng phải làm, nên phải chuẩn bị tính toán kỹ càng, xong việc ta sẽ kiếm các người, được chứ?

Lưu Đại Ngư, Lý Tử Mộc vội gật đầu. Hàn Tiểu Tranh chia tay với cả hai tại ngã rẽ, một mình đi đến Triệu gia, trong bụng thầm nghĩ: “Người của Tả gia bất cứ lúc nào cũng có thể đến giết ta, các người đi theo ta không khéo sẽ bị liên lụy, vậy thì tội chi vướng vào?”

Càng nghĩ, gã càng tự cảm thấy tội nghiệp cho mình, bây giờ lúc nào cũng nơm nớp lo sợ.

Sắc mặt Triệu Bán Thành đỏ tím cả, chắc là vừa cãi nhau với tứ phu nhân của lão. Vừa nhìn thấy Hàn Tiểu Tranh, lão nhếch môi như muốn cười nhưng cười không nổi, bộ dạng trông kỳ lạ. Hàn Tiểu Tranh đem ngựa buột vào một thân cây cạnh nhà, miệng nói:

– Cảm ơn Triệu thúc.

Triệu Bán Thành cũng gắng gượng nói:

– Triệu thúc cũng cảm ơn A Tranh... con tiện nhân kia hôm qua đã bị ta đánh gãy chân...

Hàn Tiểu Tranh giật mình, ngấm ngầm có chút hối hận, nhưng sự đã rồi, có hối tiếc cũng vô dụng. Cảm thấy khó chịu trong lòng gã lại gia tăng. Gã bắt đầu hoài nghi cuộc sống trước đây của gã thực sự có ý nghĩa gì chẳng? Lúc trước gã vẫn tự cho là mình làm mưa làm gió tại Cô Thủy trấn này, ngày tháng qua rất thoải mái tự tại, nhưng hôm nay gã mới nhận ra là những trò đó chẳng qua chỉ là trò trẻ ranh hèn mọn! Trong lòng Hàn Tiểu Tranh bỗng nảy ra một ý niệm: “Nếu ta không bị Tả gia giết chết, nhất định ta phải đổi đời!”

Vừa nghĩ xong, gã tự kinh ngạc với chính mình. Kỳ thực, rất nhiều người ở tuổi mười lăm đều bắt đầu có những ý muốn thay đổi cuộc sống, có lúc do ngoại cảnh ảnh hưởng, có lúc phát sinh từ thế giới nội tâm, tuy có vẻ đột phát, nhưng sự thật chỉ là những thay đổi tính tình và suy nghĩ một cách tự nhiên theo đà phát triển.

Những ngày tiếp theo đó trôi qua thật bình lặng đến không ngờ, đến độ Hàn Tiểu Tranh cũng thấy lạ

... không lý Tả gia bị mất hai thuộc hạ, thì đã bỏ qua không truy sát gã nữa? Hay có người khác ngấm ngầm bảo vệ gã?

Đến ngày thứ mười, mẹ Hàn Tiểu Tranh bảo gã:

– A Tranh này, A Vân về thăm nhà kìa, con với nó là bạn từ nhỏ, cũng nên qua thăm một chút đi. Hàn Tiểu Tranh hiểu ý mẹ gã. Theo phong tục dân gian, con gái gả đi được mười ngày thì về nhà cha mẹ một lần. Trong ngày về thăm này, người con gái sẽ ở nhà cha mẹ như lúc chưa lấy chồng, và những thân bằng quyến thuộc có thể đến thăm cô ta, chuyện trò nô đùa thoải mái. Điều này tỏ ý là cô gái không quên cuộc sống trước đây của mình, nhưng từ đây về sau, người bên cha mẹ khi tiếp xúc với cô ta phải giữ lễ theo khuôn phép.

Phong tục này được gọi là “hồi môn”, vì người con gái khi về làm dâu nhà người, sẽ phải chịu nhiều câu thúc, cho nên họ rất quý một cơ hội được thả lỏng tự do như vậy. Thân hữu bên nhà cha mẹ cũng hiểu rõ điều này, nên thường đều cố gắng giúp cho cô dâu mới vui trọn một ngày đặc biệt này.

Hàn Tiểu Tranh vâng lời, nhưng thầm tự hỏi: “Không biết A Vân về với những người nào? Mình đi gặp cô ấy có nguy hiểm gì chẳng?”. Dĩ nhiên, gã chẳng thể nói với ai chuyện này, chỉ giữ trong bụng mà thôi.

Nghĩ tới nghĩ lui, Hàn Tiểu Tranh quyết định sang bên ấy. Gã không tin là Tả gia dám làm gì gã giữa đông người, Tả Trường Tiểu dù có võ công cao cường nhưng y cũng không muốn cho người ngoài biết. Điểm này gã đã nhận ra lúc người áo đen đến phá tiệc cưới. Vả lại, gã cũng lo cho A Vân, không tưởng tượng được cô ấy trải qua mấy ngày nay ra sao.

Người trong Cô Thủy trấn đều gọi cha của A Vân là ông thợ mộc vì đó là nghề của y. Hôm nay, sân nhà ông thợ mộc rất náo nhiệt, những người quen trong trấn tụ tập lại rất đông, còn trong nhà thì có A Vân đang ngồi trò chuyện cùng vài người bạn cùng lứa. Vì hôm nay đặc biệt dành cho A Vân, nên những người lớn tuổi lại ra sân đứng nói chuyện. Tập tục này có vẻ trái ngược, nhưng rất hợp tâm lý cô dâu mới, vì trong lúc này chẳng ai muốn nghe người lớn giảng dạy, mà chỉ muốn thông thả vui cười nhân dịp tự do hiếm có này.

Vài vị khách của Tả gia hộ tống A Vân về đây cũng đã được thu xếp chỗ nghỉ ngơi trong lúc chờ đợi, thông tục là thế, họ cũng phải theo.

A Vân ngồi ở giữa, im lặng nghe các bạn nói chuyện, vẻ mặt xem ra rất bình tĩnh, chẳng có chút ưu phiền như Hàn Tiểu Tranh tưởng tượng.

“Cô giấu chẳng? Hay là Tả Chi Nhai đã trở về nhà? Cũng mong là như vậy. Nhưng Tả Chi Nhai không thương A Vân, y yêu một người đã chết, giữa hai người sẽ có hạnh phúc chẳng?”

Hàn Tiểu Tranh rất muốn kể cho A Vân nghe mọi chuyện gã biết được, kể cho cha của A Vân nữa, nhưng gã lại nghĩ họ có biết được cũng không cách gì thay đổi

hiện trạng, mà những điều gã biết được một phần lớn là suy đoán mà thôi.

Hàn Tiểu Tranh sợ bị người của Tả gia trông thấy, nên đứng lóng ngóng ngoài sân một lúc rồi bỏ đi. Nhưng gã không đi xa lắm, mà chực ở gần đó. Trừ gã ra, mọi người đều tưởng rằng A Vân rất sung sướng hạnh phúc.

Theo tập tục thì A Vân sẽ được cha đưa về nội trong ngày, vì Cô Thủy trấn và Hoa Thạch Thành cách nhau cũng xa, cho nên sau khi dùng cơm trưa, A Vân và những người hộ tống của Tả gia chuẩn bị lên đường.

Người quen trong trấn đi theo đưa A Vân ra đến đường lộ ngoài trấn, bèn quay trở về cả. Hàn Tiểu Tranh cũng đi theo, gã đứng trong một góc khuất, nhìn họ rời xa, trong lòng lo sợ cho A Vân và cha cô ta.

Chẳng ai ngờ trời chưa tối đã thấy A Vân và cha cô trở lại, cùng về lại còn có một người của Tả gia mà A Vân gọi là thúc thúc. Lúc đi, chỉ có mình A Vân ngồi xe ngựa, mọi người còn lại đều cưỡi ngựa, mà lúc trở lại chỉ có ba người cùng ngồi xe ngựa.

Lạ hơn nữa là người đánh xe ngựa là cha của A Vân, ông thợ mộc! Một tay ông cầm chặt cương ngựa và roi, một tay ôm chặt mạng sườn đang chảy máu!